

DIVADELNÍ
FLORA THEATRE FESTIVAL
OLOMOUC

17 9 20 5 13 06

čtvrtek 16. května 2013

Po Komedii

Celá letošní divadelní sezóna je pro mě velkým přepřaháním na úplně jiné koně, než na jaké jsem byl v minulých deseti letech zvyklý. Bez nadsázky, je to sešup. Všechno je jinak. Ale to holt ke změně patří. A když bylo působení v Komedii výjimečné, tak i ta změna je výjimečně citelná.

Pozitivum je samozřejmě to, že nemám o práci nouzi, ať už jde o divadlo (pražský Činoherní klub a jiné projekty) nebo o natáčení ve filmu i televizi.

Beru to tak, že má nynější aklimatizace je bolestivá, ale nebude věčná. Doufám, že už v příští sezoně pocítím větší radost a lehkost z divadla tak, jak jsem to zažíval v Komedii.

S bývalými kolegy se občas vídám, většinou je to v hospodě a je to paráda.

Zdravím vaši senzační Divadelní Floru! Byl jsem tam několikrát a vždycky jsem byl nadšen!

P.S. Letos do Olomouce bohužel nedorazím. Budu sice kousek odtud v Šumperku, kde s Ondřejem Sokolem natáčíme náš film Krásno, ale práce je tolik, že se asi neurvu.

Martin Finger

KAMILA POLÍVKOVÁ: OMEZENÍ MĚ INSPIRUJE I BAVÍ

Režisérka, výtvarnice a fotografka Kamila Polívková letos přivezla na festival inscenaci Sam. Domlouvali jsme rozhovor delší dobu, ale nakonec jsme se střetli u snídaň mezi prvním a druhým Samem. Kolemjdoucí Karel Roden si půjčil nabíječku. Rádio hrálo normalizační hity.

Začali jsme tím, že je dobře, že si netykáme, protože nemusíme při rozhovoru – kvůli české novinářské tradici – měnit mód komunikace. Ale aspoň jsme mluvili nespisovně.

Vzpomínám si, že jste o textu Kathariny Schmitt mluvila už asi rok před premiérou. Byla jste nadšená, zdálo se vám to hrozně zábavný a vtipný. Jakou to urazilo cestu? Od začátku bylo jasné, že to bude hrát Karel Roden?

Ano, Karel Roden byl jasnej od začátku.

Vtipný a zábavný mi to přijde pořád! Zkoušení bylo samozřejmě náročný – vždycky se na začátku bojím, že to před publikem nebude fungovat. Pak se ukáže, že to funguje – ale pořád na tom vidím chyby a nedostatky. Trvá mi tak pět šest repríz, než jsem schopná si to užít.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

>> POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

U Sama už jsme dlouho nic neměnili. Ráda se na to dívám, baví mě Karel i to, jak se na tom odráží jeho aktuální dispozice. Když se to hrálo naposledy v Praze, přiletěl zrovna z New Yorku, měl za sebou dlouhý natáčení v cizím jazyce, byl hrozně unavený, bylo to na něm znát. Představení ale neztrácelo tempo nebo kvalitu, ale mělo úplně jinou atmosféru. V té inscenaci končí úplným vyčerpáním, ale v tomhle případě jím rovnou začínal (úsmev).

Jak velký prostor má Karel Roden v Samovi pro improvizaci nebo posuny v textu?

Posuny v textu se stávají, ale není to asi úplně záměr (smích). Ten text je hrozně těžký, takže je to pochopitelné. Ale inscenace je postavená tak, že přímo prostor pro volnou improvizaci tam není.

Jak Sama změnil přesun z Komédie do Studia Hrdinů?

Dělali jsme změny vlastně jen ve svícení a tak. Ve Studiu Hrdinů to, pokud jde o prostor, funguje daleko lépe než

v Komedii, sedí to tam. Není to žádné kukátko, je to vlastně hrubá stavba. Navíc je „Studio“ v prostředí galerie, čehož se tematicky týká hra.

Je rozdíl v práci ve Studiu Hrdinů oproti Komedii nebo proti velkým divadlům v zahraničí? Mám na mysli jednodušší a až punkové technické a provozní podmínky.

Je to odlišné. Nevnímám až takový rozdíl ve srovnání s Komedií – navenek to tak asi nevypadalo, ale my jsme neměli úplně ideální finanční podmínky, museli jsme se vyrovnávat s nějakým minimem prostředků – takže mám pocit, že spíš pokračuju v tom, co jsem dělala předtím. Ale to omezení mě velice inspiruje. Jsem hrozně nadšená. Je tam i ten počáteční entuziasmus, obrovské nasazení dobrovolníků, bez nichž by to vůbec nešlo dělat: to je hrozně silný pocit.

Proč jako režisérka tíhnete k monodramatu?

Ono to tak spíš zatím vyšlo, není to koncept. Líbí se mi ta intenzita, s níž se já i herec můžeme věnovat danému tématu – baví mě zkoumat, kde se připojují osobní motivy toho herce, kde jsou styčné body mezi ním a postavou, což je věc, kterou můžete v monodramatu sledovat celkem do hloubky. Ale první práce v Komedii, Hrdinové jako my, to vzniklo náhodně. Chtěla jsem pracovat s Jirkou Štrébem, našli jsme tenhle text. Měla jsem pocit, že pro začátek bude dělat monodramata i jednodušší, ale není to pravda. Dochází mi to pokaždé znovu. I když v tom část hrají roli i provozní věci jako ve Studiu Hrdinů, baví mě to a chci v monodramatech pokračovat.

Co chystáte v nejbližší době?

Budu režirovat text o Mileně Jesenské a její dceři Honze Krejcarové, který napsala Simona Petrů. Bude to koprodukce Studia Hrdinů s brněnským Kabinetem Múz. Ve Studiu Hrdinů pak připravuji také Schimmelpfennigovu Říši zvířat.

*Za rozhovor děkuje
Vojtěch Varyš*

Chodíte SAMi do divadla?

„Chodím, nikdo na mě nekouká a nemusím sdělovat svoje pocity.“

Helena, studentka

„Ne, cítím se pak sama.“

Šárka, studentka

„Chodím, většinou nemám s kým, tak jdu sama. Mně to nevadí.“

Eva, bývalá učitelka

„Pokud by mě něco zaujalo, tak bych šel sám.“

Kuba ze stavebnictví

„Ne, potřebuju si o tom vždycky s někým bezprostředně povyprávět.“

Zuzana, zdravotní klaun

„Ne, já do divadla chodím jen, když mě Zuzka vytáhne.“

Pavel, její manžel

Charlotta Öfverholm o samotě na jevišti:

„Je velice těžké tvořit sám, vystupovat o samotě a k tomu ještě vést produkční provoz. Skutečně si tak užívám spolupráci s jinými lidmi a stále proto miluji účinkování v tanečních skupinách. Proč jsem ale většinou sama? Nemám na výběr, pokud chci cestovat a tančit. Ve většině míst totiž nemají peníze, aby přijela celá taneční skupina. Rozhodla jsem se proto raději pracovat s jedním nebo dvěma úžasnými lidmi, s nimiž už nejsem tak sama. Nakonec je ale vždy úžasné, když můžu dělat jen a jen to, co chci.“

SAMCE HLEDEJ ZA ZRCADLEM

Mezinárodní taneční koprodukce Artemis v zrcadle se po Animal Inside stala další festivalovou studií „divočiny v krajině lidské duše“. Tanečnice Nikola Križková se stává bohyní lovu a přichází do zšeřelého prostoru současnosti ulovit zbytky přirozené dravosti. K překvapení přítomných se při tomto tažení nesvlékla celá, ale nechala si blankytné treněčky své božskosti. Už tím nabourala „současný trend“ letošní Flory, v němž jeden tanečník nezůstává oblečený.

Taky je to bohyně. Minimalistické kompozici, která spíše než taneční produkci připomínala výtvarnou instalaci, zprvu dominuje industriální ševelení na hranici únosnosti. David Alarcón si zřejmě velmi oblíbil zvuky škrábání o sklo a drásavý skřípot, který s něžnými, v podstatě nijak enormně vypjatými a brutálními obrazy, příliš nesouzněl. Později naladil na poněkud lehčí a ne tak extrémní zvukové vlny libého lechtání zasněných ambientních taktů. Průběh celé samotné produkce zase připomínal úvodní performance při znovuootevírání expozice antických soch.

Plexisklové zrcadlo, které silným řezem dělilo jeviště na dvě poloviny, překlápělo

zastřené obrazy jako otisk, fresku v athénské nevěstinci. Už svým příchodem v papírových šatech, jejichž šustění zjemňovalo skřípot hudby, vytvářelo dojem, že Artemis pluje po občas se chvějící plastové hladině a sleduje všechno to šustění. Za zrcadlem nalezne torzo svého ctitele Akteona, kterého tak citlivě proměnila v jelena, když se k ní s úžasem přiblížil při koupeli. Splyne s ním a jako zvíře plné tenzí - touhy provázené charakteristickým troubením, se vrátí zpátky do lesů, kde vítá jaro či provádí cokoli podobné tomuto rituálu. Propíná se jako raněná a zároveň plná vzrušenosti.

Inscenace je předně velmi subtilní, ale zároveň ji nelze charakterizovat jako meditaci. Její lehké, vláčné tempo si nezadá se standardem tradičního, agresivního divokého výrazového tance. Je to spíš výtvarný artefakt, jehož fragmentárnost zdvojuje zrcadlení a pohyb jako primární materiál performance se tím přesouvá do pozadí. Otázku tak vyvolává způsob, jakým je pohyb strukturovaný. Zda lze s takovou křehkostí ještě hovořit o taneční choreografii, či spíše už o nějakém žánru, který ještě nebyl objeven. O jakémsi dialogu s bohyní, která hledá les nebo háj, kam

se schová a s tím spojí různé přírodní aktivity jako například vázání růží do paroží. Mezi tyto krajinné kratochvíle lze zařadit i tahání žil nebo snad pupečních šňůr (tenká červená lanka) ze všech koutů velkých šatů Artemis. I toto spojení s espretem přírody nebylo rovněž čistě taneční podstaty jako spíše té výtvarné.

Artemis se za zrcadlem – jakési krajinné podvědomí, ztrácí. Mizí a rozpívá se v upřímně dojemných výjevech. Ale přece jenom je to lovkyně a člověk by chtěl být nalezen a stát se její kořistí. Místo toho se však hledá sama.

Martin Macháček

Po dlhom čase nahá

V Paríži pôsobiaca tanečníčka Nikola Križková už má na za sebou olomouckú premiéru svojho choreografického debutu. Jej subtilne, bohato výtvarné sólo Artemis v zrkadle je inšpirované príbehom gréckej bohyne lovu a príbehom Artemis. Tá si údajne odrezala prsník, aby mohla lepšie strieľať z luku. Skoro ako Angelina Jolie. Portrét tejto silnej bohyne sa však rozhodla vyhovoriť s mužským režisérom – Španielom Amadorom Artigom.

voľnosť a smú myslieť len a len na seba. Žena berie vždy do úvahy aj svoju rodinu, nikdy nemyslí len na seba.

A vy, Amador? Máte nejaké ženské stránky?

On: Ja stojím presne na opačnej strane tohto pomyselného zrkadla. Aj v mužoch je množstvo ženskej citlivosti a zraniteľnosti, však nám mužom nie je konvenciami dovolené, dať to najavo. To, čo ste videli na javisku, to bolo vyjadrenie mojej citlivosti. Táto inscenácia je pre mňa s Nikolou teda aj spôsobom, ako zbližiť tieto dva svety.

Vy dvaja ste sa stretli v Paríži. Aké je to tvoriť ako cudzinec v obrovskej metropole?

On: Túto inscenáciu sme zhodou okolností neskúšali v Paríži, ale v Španielsku. Bolo to pre nás paradoxne z mnohých dôvodov jednoduchšie. V Paríži pracujeme obyčajne s inou company, ak však chcete vytvoriť niečo sami, je to veľmi náročné, a to nie len po byrokratickej stránke. Predsa len sme neznámi mladí umelci a konkurencia je tam skutočne veľmi veľká. Ešte sami nevieme, kde budeme ďalej pokračovať v práci. Do úvahy prichádza aj Španielsko, možno vyskúšame Prahu...

Nikola, vidíte sa v Artemis?

Ona: Mám skutočne rada tento príbeh. Je skutočne fascinujúce, že už pred tisíckami rokov v antickom Grécku existoval ten istý fenomén - žena, ktorá sa nebála bojovať za svoje práva, slobodu a ktorá pre zachovanie jej dokonalého krásneho tela sa radšej vzdala materstva.

On: Mnoho ľudí ani nepozná celý Artemidin príbeh. Raz v detstve pomáhala pri pôrode vlastnej matky a po traumatickom zážitku sa zámerne vzdala materstva.

Ste vy pripravená stať sa matkou?

Ona: Neviem, možno. Ale jedine, ak to pôjde rýchlo.

S akým mužským bohom sa stotožňujete vy, Amador?

On: S Akteonom.

Ona: To ale nebol boh!

On: Nie, máš pravdu. Ale bol to on, kto sledoval Artemis, ako sa kúpe nahá v rieke a bol zožratý jej vlastnými psami.

Ona: V skutočnosti sme sa ale nechceli veľmi inšpirovať gréckou mytológiou. Šlo len o mýtus Artemis.

On: Skôr sme sa pokúšali otvoriť svoju myseľ a nechať obrazy inšpirované jej kultom podvedome „naskakovať“.

Nikola, rada sa odhaľujete na javisku?

Ona: Popravde, pred vznikom tejto inscenácie som veľmi dlho nestála na javisku nahá. Snáď len raz v šestnástich. Možno som v Artemis v zrkadle prekonala svoje zábrany práve preto, že ide o moju inscenáciu. V tomto prípade mi šlo v prvom rade o zobrazenie čistej prírody. Nechcem však ukázať telo ako erotický objekt. Mohla som si miesto nahého tela zvoliť napríklad telový kostým, ale potom by to už nefungovalo.

On: Nešlo o provokáciu nahotou. To už je v dnešnej dobe skutočne „mimo mísu“. Ani pohľad na maľbu či aktu v človeku predsa neevokuje sexuálnu žiadostivosť.

Ako je tomu z vašej diváckej perspektívy? Vnímate nahé telo ešte vôbec niekedy ako sexuálny objekt?

Ona: Ako tanečníci sme okrem sôl väčšinou nahí v rôznych skupinových kompozíciách, sme v tak blízkom fyzickom kontakte, ako si nie ste ani i s najbližšími priateľmi. Ja osobne rozhodne nahého muža na javisku nevnímam ako sexuálny objekt. Na druhú stranu si myslím, že je v dnešnej dobe v tanečnom divadle veľa zbytočnej nahoty. Ak to skutočne nemá opodstatnenie, tak to vo mne potom opäť vyvoláva len nepríjemný pocit, zle sa mi na ňu pozerá a rozhodne nepociťujem sexuálne vzrušenie. Dalo by sa povedať, že som voči nahote už úplne imúnna.

*Za rozhovor ďakujú
Dominika Šíroká a Andy Fehu*

Ako sa vám v mužsko-ženskej dvojici spracovávala táto ženská téma?

Ona: Je to viac o humanite ako takej, nepovedala by som, že je to čisto ženská téma. Artemis bola síce ženou, avšak plnou protikladov. V našej performance majú muži jedinečnú možnosť sa pozrieť na svet ženskými očami, diváčky nežného pohľavia v nej zas sledujú ženu s množstvom mužských stránok.

Prečo potrebuje žena v dnešnej dobe mužské vlastnosti?

Ona: Myslím, že ak chce byť žena v dnešnej spoločnosti nezávislou, mužské vlastnosti sú pre ňu nevyhnutná výzbroj. Množstvo žien si kladie otázku, ako je vôbec možné si pri ženských výsadách ako zraniteľnosť či materstvo vôbec zachovať nezávislosť a slobodu. Muži majú naopak všetku

č. 6

Setkání s Clubem 27

Teenka VV: Doufám, že před náma nebudou sedět žádný prasáci jako posledně.

Teenka MM: Nebo nějaký nudaři.

Teenka VV: To by bylo ještě horší.

(přisednou si dva elegantní mladíci, jeden černý, druhý barevný)

Černý: Doufám, že to nebude taková sračka jako posledně.

Barevný: Snad bude svlíkačka.

(začne představení, vysoupí mladá žena v celopapírovém overalu)

Barevný: Teď ukáže kozy.

(stane se)

Černý: Začíná se mi to líbit.

Barevný: Pěkná muzika.

Černý: Včera byla lepší.

Teenka MM (hlasitě): No to snad není pravda.

Teenka VV (tlumeně): Mlč, ještě se na tebe otočí.

Černý: Ta kráva si snad myslí, že se s nima chceme bavit.

Barevný (ukáže na jeviště): Hele, abys o něco nepřišel.

Černý: Proboha, proč si nechává ty bombardáky?

Barevný: Asi režijní koncept.

Teenka VV: Je to trochu nuda.

Teenka MM: Neboj, už to končí.

(Potlesk)

Barevný: Tak pojď, dem na panáka.

Černý: Nechcete jít s náma, slečny?

Teenka VV: Tos uhod, frajere.

Teenka MM: Proč ne, stejně je do devíti pauza.

*Macháček
(se slunečními brýlemi),
Varyš (ve slamáku)*

Reduta je třeskutá

Nebo spíš Reduta už nedutá? Během sedmi sezon se vyprofilovala na Zelném trhu (poněkud příznačné, když o pár metrů výš sídlí CED a Husa na provázku) jedinečná divadelní scéna, jejíž model, zejména v „posledních“ sezonách, je snem každého divadelního hedóna, mlsala, nadšence i nadřence. Intuitivní výběr titulů z análů zcela odlišných než primárně divadelních je základem dramaturgie, která vytváří v rámci jednoho náměstí různorodou poetiku a konstituuje odlišnou tvůrčí platformu. Ale jak podotknul brněnský radní pro kulturu Stanislav Michalík: „...v Brně se nám toho hodně dubluje a na Zelném trhu pan Štědroň dělá v podstatě to samé, co Vladimír Morávek v Huse...“

Nu co už. Je to příznačné i pro jaksi zaťaté uvažování „brněnského asketismu“, že o Redutu je najednou největší zájem právě ve chvílích, kdy tým, který ji pečlivě a vybraně budoval a v posledních sezonách obzvláště pečlivě opečovával, odchází do Divadla Na zábradlí a nechává za sebou jistotu nominací na inscenace a divadlo roku. Někdy je však svěží si připomenout, že divadlo stále dělají lidé, nikoliv instituce samy, takže podobné výzvy se budou s největší pravděpodobností opakovat i v případě jejich nového angažmá. Petra Štědroně, Doru Vicieníkovou a Jana Mikuláška bude koneckonců možné potkat i v bujné vegetaci Divadelní Flory a prohodit s nimi několik hezkých slov. Nebo jak se říká v Brně... jestli se v něm něco říká...

Martin Macháček

Co ti lidi dnes všechno nevyhodí!

Radši to zavři, někdo jde!

Hej vy! Tohle je můj rájón!

ČT 16. 5.

BYLO, NEBYLO, BUDE, NEBUDE
SPOLU Olomouc

13:30 Konvikt / šapitó

Existuje ve světě divadla zápletka, kterou ještě nikdo nikdy neinscenoval? Pátrání po tom, co baví či nudí zvědavé herce!

WEISSENSTEIN

15:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky
TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 17. 12. 2009).

SIMULANTE BANDE

VerTeDance

17:00 S-Cube

Přední česká taneční skupina VerTeDance je pravidelným hostem Divadelní Flory. Letošní projekt Simulante Bande, který v Olomouci představí, je nezvyklým propojením profesionálních tanečníků a netanečníků s fyzickým omezením. Kvarteto představitelů společně zkoumá možnosti pohybů handicapovaného člověka. Spojení dvou odlišných světů je v této formaci citlivým, ale ne litošlivým pohledem, ve kterém nechybí humor a nadhled. Cílem je také ukázat na problémy, se kterými se handicapovaní lidé setkávají. Co je to vlastně handicap? A proč před ním zavíráme oči? Inscenace, pro niž vytvořila hudbu autorská dvojice DVA, obdržela Cenu diváků na festivalu Česká taneční platforma 2013.

(ivanaj)

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ

Národní divadlo Brno / **Divadlo Reduta**
19:00 Moravské divadlo

Posledním autorským projektem tvůrčího tandemu dramaturgyně Dory Viceníkové a režiséra Jana Mikuláška před nástupem do

Divadla Na zábradlí (kam se „stěhují“ spolu se současným uměleckým šéfem Reduty Petrem Štědrněm) je adaptace osobních zápisků režiséra, scenáristy a signatáře Charty 77 Pavla Juráčka lakonicky pojmenovaná Zlatá šedesátá. Tvůrci jakousi ironickou zkratkou v samotném názvu předznamenávají, že skrze osobní vyprávění geniálního, leč vnitřně osamělého a nešťastného Juráčka, nebudou šedesátá léta vykreslovat jako mytologizující portrét opěvované a idealizované doby, ale představí je v jejich leckdy nelichotivé podobě. Souvislý monolog vypráví pětice herců. Vedle stálíc Mikuláškových projektů v divadle Reduta - Petry Bučkové, Gabriely Mikulkové, Jana Hájka a Jiřího Vyoralá se představí i Josef Polášek. Svěbytné vypravěčské aranžmá je doslova vtisneno mezi oprýskanou dekoraci Marka Cpina.

(macho)

Piano Interrupted Live

21:00 Jazz Tibet Club

Piano Interrupted je projekt, jenž spojuje dva hudební světy a klasické a současné postupy. Francouzský producent Franz Kirmann si libuje v elektronice, technu a popu, londýnský pianista a skladatel Tom Hodge zase naopak tíhne ke klasické hudbě a minimalismu. Jejich tvůrčí proces tak spočívá v kombinaci klasických nástrojů jako je piano a kontrabas a následné digitální manipulaci s výchozími frázemi. Jejich směsice ambientu a post-klasické hudby zní mimo jiné také ve filmu Hedi, dokumentu o nejoslavovanějším tuniském skladateli Hédi Jounim. Vycizelované kompozice a melodie budou k slyšení už dnes večer v kultovním Jazz Tibet Clubu, kde dvojici na kontrabas doprovodí Timothy Fairhall.

(rene)

PÁ 17. 5.

SPÍLÁNÍ PUBLIKU 2010

14:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

VIŠŇOVÝ SAD

16:00 S-Cube

KALIBŮV ZLOČIN -

Obraz z podhoří

19:00 Moravské divadlo

NÁZEV DODÁM POZDĚJI

22:00 Konvikt / šapitó

SENDVIČ

23:00 Konvikt / šapitó

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Šíroková, **redakce:** Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák,
korektury: René Vlasák, **foto:** Jiří Doležel, Lukáš Horký, **sazba:** Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz